



**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 317
din 18.11.2010**

Dosar nr.: 108/2010

Petiția nr.: 2254 din data 22.03.2010

Petent: H R , H C

Reclamat: Primăria municipiului Sighișoara, prin primar, domnul I D

D

Obiect: acordarea salariului de bază în mod diferit

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. H R , cu domiciliul în

I.1.2. H C cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Primăria municipiului Sighișoara, prin primar, I D D: cu
sediul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Plângerea vizează acordarea salariului de bază în mod diferit.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 2254 din 22.03.2010, petenții, angajați în funcția de bibliotecari, gradul IA cu studii superioare, gradație maximă de salarizare, susțin că deși situațiile sunt similare, adică funcționarii au același grad profesional, aceleași studii, aceleași condiții de muncă și același punctaj maxim acordat la evaluarea profesională, prevederile O.G. 10/2008 s-au aplicat în mod



discreționar. Astfel, s-a creat o derogare nejustificată de la prevederile legale și anumite persoane au post puse într-o situație de vădită inegalitate juridică în raport cu alți angajați.

IV. Procedura de citare

4.1 Urmare petiției înregistrate cu nr. nr. 2254 din 22.03.2010, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, primarului municipiului Sighișoara, domnul I. D. D. Prin adresele nr. 4225 din 25.05.2010 și nr. 5157 din 28.06.2010, primarul a comunicat punctul său de vedere.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.3. Prin adresa cu nr. 4710/11.06.2010 și nr. 4709/11.06.2010 au fost citați petenții. Prin adresa cu nr. 4711 din 11.06.2010 a fost citată Primăria Sighișoara, prin primar, domnul I. D. D. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 29.06.2010. La termen părțile nu s-au prezentat.

4.4. Consiliul a acordat termen pentru depunere concluzii scrise la 30.07.2010. Petenții au transmis concluzii prin adresele nr. 5999 din 26.07.2010 și nr. 6000 din 26.07.2010.

V. Susținerile părților

Susținerile petenților

5.1.1. Petenții, angajați în funcția de bibliotecari, gradul IA cu studii superioare, gradație maximă de salarizare, susțin că deși situațiile sunt similare, adică funcționarii au același grad profesional, aceleași studii, aceleași condiții de muncă și același punctaj maxim acordat la evaluarea profesională, prevederile O.G. 10/2008 s-au aplicat în mod discreționar. Astfel, s-a creat o derogare nejustificată de la prevederile legale și anumite persoane au post puse într-o situație de vădită inegalitate juridică în raport cu alți angajați.

5.1.2. *Se arată că potrivit prevederilor art. 6 din OG 10/2008 "(1) În anul 2008, personalul contractual din sectorul bugetar, salarizat între limitele corespunzătoare funcției, poate beneficia, pe lângă creșterile salariale acordate potrivit prevederilor prezentei ordonanțe, de o creștere salarială prin evaluarea performanțelor profesionale individuale realizate în anul 2007, potrivit reglementărilor în vigoare, cu încadrarea în nivelul alocațiilor bugetare pentru cheltuielile cu salariile aprobate pentru anul 2008.*

(2) Evaluarea performanțelor profesionale individuale ale personalului contractual și acordarea salariilor de bază corespunzătoare evaluării se vor realiza în perioada mai-septembrie 2008".



5.1.3. Petenții susțin că după evaluarea performanțelor profesionale și obținerea calificativului maxim nu au fost încadrați în limita maximă, așa cum au fost încadrați ceilalți colegi cu același grad, aceeași funcție și evaluări.

5.1.4. În drept, petenții invocă prevederile Constituției României (art.1 alin. 3, art.16 alin. 1, art.20), Declarația Universală a Drepturilor Omului (art. 23 alin. 2), și prevederile O.G. nr. 137/2000 (art. 1alin. 2 lit I și alin 3).

Sustinerile Primăriei Sighișoara, prin primar, domnul I D

5.2.1. Se arată că petenții au absolvit o instituție de învățământ superior în anii 2006, respectiv 2007, iar persoana care se află în situația comparabilă a absolvit în anul 2006 o instituție de învățământ corespunzătoare studiilor superioare de scurtă durată și în anul 2008 a absolvit o instituție de învățământ de lungă durată. Prin urmare, reclamatul susține că diferența dintre salariile de încadrare ale angajaților reiese din următorul fapt : petenții au absolvit o singură instituție de învățământ superior, fiindu-le majorat salariul în condițiile legii o singură dată, iar cealaltă colegă care a beneficiat de încadrarea maximă a absolvit 2 instituții superioare de învățământ, caz în care a beneficiat de 2 mari de salariu.

5.2.2. De asemenea, reclamatul susține că în lege (art. 6 din OG 10/2008) se face pricizarea "**poate beneficia**" de o creștere salarială prin evaluarea performanțelor profesionale individuale....., însă ținând cont de situația economică începând cu anul 2008, nu s-au mai acordat creșteri salariale, altele decât indexările salariale prevăzute de actul normativ menționat.

5.2.3. Reclamatul apreciază că nu se poate reține o faptă de discriminare în sensul OG 137 în situația aratăată mai sus deoarece diferența dintre salariile petenților și persoana la care fac aceștia referire a rezultat tocmai ca urmare a aplicării prevederilor legale care au reglementat drepturile salariale ale personalului contractual începând cu anul 2006 (OG 3/2006, OG 10/2007, OG 10/2008, ordonanțe privind creșterile salariale pe anii respectivi pentru personalul contractual.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și, subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține



întreținerea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt îndeplinite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), „sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: „Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării”. Din coroborarea aceluiași text (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngreunați ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus-menționate.

6.3. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 din O.G. nr. 137/2000, Colegiul constată că petenții invocă vătămarea drepturilor salariale în legătură cu aplicarea discreționară a prevederilor O.G. nr. 10/2008, realizându-se o derogare nejustificată de la prevederile legale prin care s-au operat încadrări salariale diferite la același grad profesional. În acest sens, petenții arată că în condițiile art. 6 din O.G. nr. 10/2008, la un calificativ maxim nu au fost încadrați în limitele maxime. În considerarea prevederilor art. 14 și ale art. 24 din H.G. nr. 749/1998 salariul trebuia stabilit între limitele prevăzute de Anexa IV/2b pct.1 din O.G. nr. 10/2008. În plus, salariile au fost menținute la același nivel inclusiv după intrarea în vigoare a legii nr. 330/2009, astfel încât nu s-au acordat aceiași coeficienți de salarizare, contrar prevederilor Directivei 2000/78/CE, prevederilor CEDO, și altor instrumente internaționale aplicabile în materie și contrar prevederilor din Constituție care reglementează principiul egalității.

6.4. Colegiul reține că, în opinia părții reclamante, încadrările salariale ale petenților s-au făcut potrivit reglementărilor legale aplicabile, în speță, potrivit art.8 din O.G. nr. 3/2006, corelativ momentului absolvirii unei instituții de învățământ superior. În privința altor salariați, s-au făcut încadrări similare petenților, la momentul absolvirii instituțiilor de învățământ superior, după caz. Diferențele salariale au rezultat în condițiile aplicării prevederilor art.6 din O.G. nr. 10/2008, O.G. nr. 10/2007, O.G. nr. 3/2006, iar în condițiile economice din anul 2008 nu s-au mai acordat creșteri salariale, altele decât indexări salariale prevăzute în actul normativ menționat.

6.5. Relativ la definiția discriminării astfel cum este reglementată în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr.137/2000, republicată. Colegiul trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art.2 alin.1 respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată.



care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Colegiul reține că art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare, deoarece criteriile expresis verbis enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu”, ceea ce, practic, oferă posibilitatea reținerii și a altor criterii nespecificate de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Însă, oricare dintre aceste criterii circumstanțiate la situația particulară a persoanei care se consideră discriminată, trebuie să fi constituit elementul determinant în aplicarea tratamentului diferit în speță. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca element care este concretizat, materializat și care constituie cauza actului sau a faptului discriminatoriu și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Aceleași raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este reglementată în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct, însă efectul unei măsuri, practici, neutre în aparență se repercutează asupra unor persoane aflate în situații comparabile, care se disting prin circumstanțierea unor criterii. Acest aspect rezultă din însăși definiția dată de legiuitor: „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin.1, față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze din mijloacele de probă și din înscrisurile aflate la dosar, în ce măsură se poate reține un raport de cauzalitate direct sau indirect între faptele imputate și criteriile invocate în cauză.

6.7. Colegiul reține că la dosar s-au depus de către ambele părți înscrisuri. Analizând actele dosarului și suținerile contradictorii ale părților, Colegiul este de opinie că împrejurările invocate de petenți, care ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul discriminării, exced incidenței Art. 2 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Chiar dacă s-ar prezuma că faptele care fac obiectul prezentului dosar vizează un prezumtiv tratament diferențiat aplicabil unor situații analoage, de plano, reținut prin coroborare cu salariații angajați la partea reclamată, un asemenea raport este de natură generică, nefiind individualizat în concret.

6.8. Dincolo de aceste considerente, atât în fapt, cât și în drept, susținerile contradictorii ale părților sunt indisolubil legate de aspecte de legalitate care vizează modalitatea de interpretare și de aplicare a legii în legătură cu încadrarea profesională în materia salarizării și acordarea coeficienților corelativi. Bunăoară, în ceea ce privește salarizarea, petenții consideră că salariile trebuiau stabilite între anumite limite, conform prevederilor O.G. nr. 10/2008, iar creșterile salariale trebuiau acordate în condițiile art. 6 din actul normativ în coroborare cu



dispozițiile cuprinse la art. 14 și art. 24 din H.G. nr. 749/1998. Partea reclamată, pe de altă parte, susține că încadrările în funcții și stabilirea salarizării s-a făcut în condițiile actelor normative aplicabile, tocmai în considerarea prevederilor art. 6 din O.G. nr. 10/2008, iar diferitele încadrări s-au făcut în funcție de momentul absolvirii unei instituții de învățământ superior de către petenți.

6.9. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law, cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului (n.n. petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise (n.n. în cauza Coleman o discriminare pe criteriul de dizabilitate, în cauza Centrum o discriminare pe criteriu de origine rasială sau etnică). Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci că sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.11. În mod similar, potrivit art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000 republicată „Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare”. Din acest punct de vedere, prezumțiile care decurg în cauză nu sunt de natură a presupune existența unei legături de cauzalitate directă sau cel puțin indirectă între încadrarea salarială și acordarea coeficienților de salarizare și un eventual criteriu interzis de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Desigur, se impune a preciza că Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, asigură, în mod special, transpunerea în dreptul național a prevederilor Directivei 2000/78/EC și a Directivei 2000/43/CE. Potrivit Art.1 scopul Directivei 2000/78/CE este acela de a reglementa cadrul general pentru combaterea discriminării pe criteriul de religie sau convingeri, dizabilitate, vârstă sau orientare sexuală în ceea ce privește domeniul muncii și ocuparea, cu scopul de a implementa principiul egalității de tratament în Statele Membre ale Uniunii Europene. În conformitate cu art. 2 din Directiva 2000/78/CE „principiul egalității” reprezintă absența oricărei discriminări directe sau indirecte, bazate pe unul dintre motivele menționate în art. 1”. Așadar, în contextul prevederilor Directivei 2000/78/CE, legea națională (O.G. nr. 137/2000, republicată) interzice orice



6.12. Or, din ansamblul înscrisurilor depuse de părți la dosar nu se poate reține că faptele imputate în sarcina părții reclamate au fost determinate direct sau indirect de eventuale criterii interzise de O.G. nr. 137/2000, republicată, ori cele prevăzute de Directiva 2000/78/CE. Dincolo de faptul că petenții nu invocă un asemenea criteriu și nici nu impută că un criteriu din cele enumerate în art. 2 alin.1 ar fi stat la baza acțiunilor imputate, susținerile contradictorii ale părților sunt legate sine qua non de aspecte de legalitate corelativ exercitării raporturilor de muncă în materia salarizării. Or, astfel cum a statuat și Înalta Curte de Casație și Justiție „O.G. nr. 137/2000 analizează fapte de discriminare care prin criteriile mai sus anunțate (n.n. art. 2 alin.1) se diferențiază de fapte care sunt de natură să producă aceleași consecințe, dar intră sub incidența altor acte normative” (a se vedea Decizia nr. 1530 din 19 martie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentilor în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite partilor: H _____ R _____, cu domiciliul în _____; H _____ C _____, cu domiciliul în _____; Primăria municipiului Sighișoara, prin _____

primar. I D D cu sediul în

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

NIȚĂ Dragoș Tiberiu – Membru

VASILE Alexandru Vasile – Membru

Data redactării 30.11.2010

Motivele de fapt și de drept redactate D.G., tehored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

